

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-466/2023-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužitelja Brkljač Predraga iz Križanca, Stjepana Labaša 74, OIB: 56472461273, zastupanog po punomoćnici Bojani Marčelan, odvjetnici u Varaždinu, Braće Radića 8b, protiv tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d. iz Rijeke, Jadranski trg 3/a, OIB: 23057039320, zastupane po punomoćnicima OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. Zagreb, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 24. ožujka 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i z. punomoćnika tuženika Kristijana Crnković, odvjetničkog vježbenika kod punomoćnika tuženika, 8. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je djelomično ništetan Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51404627-5102891080 sklopljen 9.3.2006. između tužitelja Predraga Brkljač i tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d. Rijeka i to:

-t.7. st.3. koji glasi: "Valutna klauzula. Povrat obveza iz ovog ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenja u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi), obračunat će se po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom ugovoru, korisnik potvrđuje da ga je banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja."

-t.10. koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 2,500% (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno = 200,00 kn (dvjesto HRK), obračunate s datumom ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana. Za slučaj prijevremenog povrata kredita, banka ima pravo naplatiti jednokratnu naknadu sukladno odlukama banke važećim u trenutku prijevremenog povrata."

II. Nalaže se tuženoj Erste & Steiermarkische Bank d.d. Rijeka, isplatiti tužitelju Predragu Brkljač iz Križanca, Stjepana Labaša 74, iznos od 335,95 EUR (slovima: tristotridesetpeteura i devedesetpetcenta) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1.11.2009. do 30.6.2011. po stopi od 14% godišnje, od 1.7.2011. do 31.7.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskonte stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 30.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a od 31.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućim na iznos i to:

- 14,87 EUR od 1.11.2009. do isplate,
  - 16,88 EUR od 1.12.2009. do isplate,
  - 15,96 EUR od 13.1.2010. do isplate,
  - 54,19 EUR od 10.2.2010. do isplate,
  - 23,11 EUR od 11.2.2010. do isplate,
  - 21,71 EUR od 11.3.2010. do isplate,
  - 189,23 EUR od 8.4.2010. do isplate,
- u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj isplatiti tužitelju iznos od 584,66 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10.3.2006. do 31.12.2007. po stopi koja se određuje sukladno Zakonu o zateznim kamata i Uredbi o visini stope zakonske zatezne kamate, od 1.8.2008. do 31.7.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskonte stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 30.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a od 31.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa tužbenim zahtjevom kojim traži utvrđenje ništetnim Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka 9.3.2006., broj 2402006-1031262160/51404627-5102891080, sa zahtjevom kojim traži isplatu iznosa od 2.373,31 EUR s osnova manjka iz konverzije sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1.10.2015. do isplate, sa zahtjevom kojim traži isplatu iznosa od 300,00

EUR s osnova razlike glavnice sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1.10.2015. do isplate, sa zahtjevom kojim traži isplatu iznosa od 200,00 EUR s osnova preplata kreditnih obveza za razdoblje nakon 30.9.2015. sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1.10.2015. do isplate.

V. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužitelju u iznosu od 240,86 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznose od:

EUR 1,10 od 02.04.2006. pa do isplate,
EUR 1,83 od 02.05.2006. pa do isplate,
EUR 1,23 od 02.06.2006. pa do isplate,
EUR 2,42 od 02.07.2006. pa do isplate,
EUR 2,79 od 02.08.2006. pa do isplate,
EUR 0,70 od 02.09.2006. pa do isplate,
EUR 1,38 od 02.10.2006. pa do isplate,
EUR 1,26 od 02.11.2006. pa do isplate,
EUR 2,23 od 02.12.2006. pa do isplate,
EUR 4,98 od 02.01.2007. pa do isplate,
EUR 6,84 od 02.02.2007. pa do isplate,
EUR 5,98 od 02.03.2007. pa do isplate,
EUR 6,48 od 02.04.2007. pa do isplate,
EUR 11,17 od 02.05.2007. pa do isplate,
EUR 12,32 od 02.06.2007. pa do isplate,
EUR 13,84 od 02.07.2007. pa do isplate,
EUR 13,83 od 02.08.2007. pa do isplate,
EUR 11,75 od 02.09.2007. pa do isplate,
EUR 14,85 od 02.10.2007. pa do isplate,
EUR 14,92 od 02.11.2007. pa do isplate,
EUR 12,75 od 02.12.2007. pa do isplate,
EUR 12,99 od 02.01.2008. pa do isplate,
EUR 8,33 od 02.02.2008. pa do isplate,
EUR 5,24 od 02.03.2008. pa do isplate,
EUR 2,19 od 02.04.2008. pa do isplate,
EUR 9,35 od 02.05.2008. pa do isplate,
EUR 11,33 od 02.06.2008. pa do isplate,
EUR 9,16 od 02.07.2008. pa do isplate,
EUR 13,49 od 02.08.2008. pa do isplate,
EUR 12,52 od 02.09.2008. pa do isplate,
EUR 8,24 od 02.10.2008. pa do isplate,
EUR 3,40 od 02.12.2008. pa do isplate.

VI. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.525,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 8. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

riješio je

Ne dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužitelja od 29.8.2025. kojom traži povrat naknade za moratorij u iznosu od 502,47 EUR i kojim traži iznos od 240,86 EUR s osnova negativne tečajne razlike.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj u bitnome navodi da su stranke sklopile Ugovor o kreditu 9.3.2006. s namjenom zatvaranja postojećih obveza, za iznos od 37.662,00 CHF koja su sredstva isplaćena tužitelju 9.3.2006., da je iznos anuiteta prema prvotnom otplatnom planu iznosio 407,47 CHF, da je ugovoreno vraćanje kredita uz valutnu klauzulu, da je sam Ugovor o kreditu tipski obrazac tužene i da se ni o jednoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je konvertiran sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i da je u cijelosti otplaćen tijekom 2018. godine. Ističe da je kredit otplaćivan "više manje redovito", da je kreditna obveza u početku iznosila 1.900,00 HRK, a da se u pojedinim mjesecima popela i na 2.450,00 HRK, a do kojeg povećanja je došlo uslijed nepoštene ugovorenih odredaba o promjeni kamatne stope i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, pri čemu se poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4.7.2013., presudu Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. Tužitelj smatra da je ništetna i odredba t.10 st.1. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita u iznosu od 2,50% od iznosa kredita te mu je s tog osnova ta naknada naplaćena 10.3.2006. u iznosu od 4.405,14 HRK. O toj ugovornoj odredbi, kao i o ostalim ugovornim odredbama da stranke nisu međusobno pregovarale i radi se o unaprijed formuliranoj odredbi od strane tuženika na koju tužitelj nije mogao utjecati, time da se iz te ugovorne odredbe i ne može razaznati na što se odnosi navedena naknada zbog čega uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača. U pogledu visine tužbenog zahtjeva da traži isplatu preplaćenih iznosa s osnova promjene tečaja, razlike stvarne i konvertirane glavnice i plaćene ulazne naknade pa traži isplatu iznosa od 3.000,00 EUR uz utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora o kreditu u t.7. st.3. i t.10. Na glavnoj raspravi 20. ožujka 2025. tužitelj precizira tužbeni zahtjev na način da iza riječi 1.5.2013. se briše sav preostali tekst, te ističe prigovor ništetnosti Aneksa Ugovora o kreditu od 4.2.2016., a u podnesku od 29.8.2025. ističe prigovor ništetnosti Aneksa broj 1 Ugovora od 1.5.2013. U istom podnesku postavlja tužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje ništetnim cijelog Ugovora o kreditu od 9.3.2006. te traži isplatu iznosa od 335,95 EUR s osnova više plaćenih iznosa zbog promjene tečaja CHF, iznosa od 240,86 EUR s osnova negativne tečajne razlike, 2.373,31 EUR s osnova manjka iz konverzije, iznosa od 300,00 EUR kao razlike glavnice, iznosa od 200,00 EUR s osnova preplate kreditnih obveza nakon 30.9.2015., iznosa od 502,47 EUR s osnova povrata naknade za moratorij iz Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu i iznosa od 584,66 EUR s osnova ulazne naknade.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik u bitnome ističe da tužitelj nema status potrošača jer da se taj status ne presumira već da je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi da li je fizička osoba za privatne svrhe sklopila Ugovor, smatrajući da je teret tog dokaza na tužitelju. Ističe i to da je odlučna činjenica u ovom predmetu da su stranke 4. veljače 2016. sklopile Aneks Ugovora o kreditu kojim je izvršena

konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, a tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužitelj kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR i položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Ističe prigovor zastare tražbine za isplatu iznosa od 3.000,00 EUR, smatrajući da se primjenjuje trogodišnji zastarni rok na konkretni slučaj jer da se radi o naknadi štete, a uz okolnost da je tužba podnijeta 12. lipnja 2023., da je od svakog preplaćenog iznosa protekao trogodišnji rok zastare. Tuženik tvrdi da je tužitelju učinio dostupnim sve informacije prilikom i za vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu temeljem kojih je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. U odnosu na naknadu za obradu kredita, da je ta ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva i da su ti troškovi naknade prouzročeni tuženiku uslijed obrade kredita. Ističe i prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja. Konačno, u podnesku od 22. rujna 2025. stavlja prigovor radi prijeboja s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od 240,86 EUR sa zateznim kamatama.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao otplatnu tablicu, plan otplate kredita, Ugovor o kreditu od 9.3.2006., Aneks broj 1 Ugovora o kreditu od 1.5.2013., Aneks broj 2 Ugovora o kreditu od 4.2.2016., obavijest o promjeni kamatne stope, otplatni plan, obavijest o kreditu za razdoblje do 31.12.2014., obavijesti o usklađivanju visine kamatne stope, pregled prometa po partiji kredita 5114211831 za razdoblje od 1.9.2015. do 22.4.2022., obavijest o izračunu konverzije kredita, izračun konverzije kredita, obrazac za prihvrat izračuna konverzije kredita sa nacrtom Aneksa Ugovora o kreditu, letak s informacijama EURIBOR-u i kretanju tečaja EUR-a, informacije o valutnoj klauzuli i kretanju tečaja EUR-a, izvadak iz općih i posebnih odredbi kataloga sektora građanstva, priopćenje ja javnost Hrvatske narodne banke od 21. siječnja 2015., saslušan je tužitelj i svjedokinja Tanja Borščak Rođak, provedeno je financijsko vještačenje te pročitani nalaz vještaka Vlaste Santo-Olda.

4. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu 9.3.2006., činjenica sklapanja Aneksa broj 1 Ugovoru o kreditu od 1.5.2013. kojim su stranke ugovorile moratorij otplate kredita i produljenje roka vraćanja iz osnovnog ugovora i da su 4.2.2016. sklopile Aneks broj 2 kojim je provedena konverzija iz CHF u EUR i da su provedenom konverzijom tužitelju priznate sve uplate po osnovnom Ugovoru o kreditu od početka ugovornog odnosa do 30.9.2015. i da mu je utvrđen manjak uplata od 3.357,59 EUR (t.5.3.) Aneksa broj 2 Ugovora o kreditu. Nije sporno ni to da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita temeljem osnovnog Ugovora o kreditu, u iznosu od 584,66 EUR, a isto tako i naknada za Aneks broj 1 Ugovora o kreditu u iznosu od 502,47 EUR. Nije sporno ni to da su se tužitelju rate kredita povećale zbog povećanja tečaja CHF.

5. Sporno je pravno pitanje zastare tražbine tužitelja, sporna je visina tužbenog zahtjeva, te je sporno da li tužitelj nakon sklapanja Aneksa broj 2 Ugovora o kreditu odnosno nakon provedene konverzije, može tražiti isplatu preplaćenih iznosa temeljem osnovnog Ugovora o kreditu čije su odredbe izmijenjene sklopljenim Aneksom. Sporno

je i to da li je cijeli Ugovor o kreditu od 9.3.2006. ništetan, a imajući u vidu tužbeni zahtjev iz podneska od 29.8.2025., da li je ništetan Aneks broj 1 Ugovora od 1.5.2013. te da je li ništetan u cijelosti Aneks Ugovora o kreditu od 4.2.2016., a konačno da li je ništetna odredba osnovnog ugovora o kreditu od 9.3.2006. u t.10. koja se odnosi na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita. Sporna je i tražbina tuženika od 240,86 EUR s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta za razdoblje kada je tečaj CHF bio niži u odnosu na vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a koju tražbinu tuženik ističe u vidu prigovora radi prijeboja.

6. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

7. Presudom pak istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

8. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o

parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

9. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost je tuženik predložio saslušanje svjedokinje Tanje Borščak Rođak. O pojedinačnom pregovaranju ne može se zaključivati niti iz spisu priloženih isprava od strane tuženika, naprotiv, tužitelj navodi u stranačkom iskazu da je Ugovor unaprijed bio sastavljen od strane tuženika, da ni o jednoj ugovornoj odredbi nije imao mogućnosti pregovarati s tuženikom, a nije dobio nikakve informacije vezano uz mogućnost povećanja kamatne stope ili tečaja CHF, a banka mu je ponudila isključivo sporni Ugovor o kreditu. Navodi da je kredit utrošio za zatvaranje tekućeg računa u istoj banci odnosno pokrivanja dozvoljenog minusa i za plaćanje tekućih troškova života time da se radilo i o akciji tužene pod nazivom "Iz minusa u plus". Također da je tražio moratorij na plaćanje kredita na godinu dana jer kredit više nije mogao plaćati zbog prestanka radnog odnosa, da bi konačno sklopio Aneks Ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija. U odnosu na iskaz svjedokinje, ista navodi da se ne sjeća konkretnog Ugovora o kreditu niti zna s kim je tužitelj pregovarao eventualno o odredbama tog Ugovora, a nije joj poznato ni to na što se odnose troškovi obrade kredita osim što su ugovarani u određenom postotku, a također navodi da stranke nisu dobivale informacije od banke o rizicima promjene tečaja CHF, a niti o parametrima koji utječu na visinu kamatne stope.

10. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi o promjeni tečaja CHF i o plaćanju naknade za obradu kredita i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetne ugovorne odredbe, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

12. S obzirom na razdoblje obuhvaćeno u ovoj parnici glede spornih ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03; dalje: ZZP/03). Neosnovana je tvrdnja tuženika da tužitelj nije dokazao da je potrošač jer prema zakonskoj definiciji iz članka 3 ZZP/03, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Naprotiv, svojstvo potrošača tužitelj je dokazao sadržajem Ugovora o kreditu ugovorenog za zatvaranje obveza iz minusa u plus i stranačkim iskazom kojim je utvrđeno da su tužitelju kreditna sredstva bila potrebna za zatvaranje minusa i preostali iznos za svakodnevne životne potrebe, dakle, ne njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Ovim dokazima je utvrđeno da je tužitelj ako fizička osoba sklopio Ugovor u spomenute svrhe koje proizlaze i iz samog Ugovora. Kod pouzdano utvrđene činjenice da je tužitelj Ugovor sklopio kao potrošač, tužitelj nije bio dužan dokazivati negativnu činjenicu da u vrijeme sklapanja Ugovora nije bio poslovni subjekt i da nije sklopio Ugovor u poslovne svrhe, već je teret tog dokaza, odnosno negativne činjenice trebao dokazati tuženik, a što tuženik ni jednim dokazom nije učinio.

13. Sporna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita koja je nesporno tužitelju naplaćena u iznosu od 584,66 EUR odnosno 4.405,14 HRK, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, jer o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale, obzirom da je bila unaprijed formulirana i pripremljena od strane tuženika, a sam tužitelj nije imao nikakav utjecaj na njezin sadržaj. U smislu odredbe čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, a što tuženik u postupku nije učinio. Točno je da tuženik kao trgovac ima određene troškove prilikom obrade i odobravanja kredita, ali sama činjenica da je trošak obrade kredita i naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita i da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju time višu naknadu, ukazuje da tako ugovorenom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao kod obrade svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita, jer da su spornom naknadom plaćeni zaista stvarni troškovi, tada se ona ne bi određivala u postotku od odobrenog iznosa kredita, jer troškovi nisu uvjetovani visinom odobrenog iznosa. Imajući u vidu da je tuženik sastavio spornu odredbu o naknadi za obradu i odobrenje kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da ona ne sadrži nikakve

podatke o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima s tog osnova, to svakako utječe na pravni položaj tužitelja u smislu značajne neravnoteže na štetu tužitelja, a što je u suprotnosti sa načelom dobre vjere, dok s druge strane kao što je rečeno, tuženik nije dokazao da predmetna naknada za obradu kredita odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima i stoga je ta ugovorna odredba ništetna (t. 10 Ugovora o kreditu).

13.1. Neovisno o tome što tužitelj ne postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev za ništetnost navedene ugovorne odredbe, za navesti je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi i sud na ništetnost pazi i po službenoj dužnosti. Vezano uz prigovor zastare te tražbine neosnovano naplaćenih troškova obrade kredita, zastara tog potraživanja počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti Ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a koje pravno shvaćanje je iznijeto i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020., odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja prvostupanjske presude, jer je ovom presudom riješeno pitanje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu pa zastarni rok od pet godina nije protekao, a koji zastarni rok je propisan odredbom čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

14. U odnosu na tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži utvrđenje, odnosno ističe prigovor ništetnosti Ugovora o kreditu i oba Aneksa Ugovora o kreditu, ništetnost Ugovora označava pravno stanje u kojem Ugovor ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane jer je suprotan prisilnim propisima ili temeljnim pravnim načelima. Osim toga, prema Zakonu o zaštiti potrošača, može se tražiti ništetnost samo pojedinih nepoštenih ugovornih odredbi, a ne cijelog ugovora, slijedom čega djelomična ništetnost pojedinih odredbi ne povlači ništetnost cijelog ugovora ako ugovor može opstati bez tih odredbi i ako one nisu bile uvjet ili odlučna pobuda za sklapanje ugovora, što je i u skladu s odredbom čl. 324. ZOO-a. Odredom čl. 81. ZZZP/03 reguliran je pojam nepoštenih ugovornih odredbi dok je čl. 82. istog Zakona, propisano koje su to pojedine ugovorne odredbe koje se mogu smatrati nepoštenim. Prema tome, iz citiranih odredbi proizlazi da se u smislu tog zakona može tražiti zaštita samo od pojedinih nepoštenih odredbi i da se slijedom toga ne može tražiti ništetnost cijelog Ugovora, a koje stajalište je osim toga izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III/1519/2021 od 15. srpnja 2021. Člankom 2. st.1. ZZZP/03 propisano je da će se, ako tim zakonom nije drukčije određeno, na obvezno-pravne odnose primijeniti odredbe Zakona o obvezno-pravnim odnosima. Kako ZZZP/03 nije propisao da se može tražiti ništetnost cijelog potrošačkog Ugovora već samo ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, to u konkretnom slučaju ocjenu ništetnosti predmetnog Ugovora o kreditu treba razmatrati kroz odredbu čl. 322. st. 1. ZOO-a. Za navesti je da tužitelj niti detaljnije ne iznosi iz kojeg razloga bi cijeli Ugovor o kreditu bio ništetan, a jednako tako niti Aneks broj 1 niti Aneks broj 2 Ugovora o kreditu.

15. U odnosu na Aneks Ugovora o kreditu broj 2 kojim je provedena konverzija obveze iz valute CHF u EUR kredit, Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit

denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

16. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

17. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeve, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

18. Iz Aneksa broj 2 Ugovora o kreditu od 4.2.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita, te utvrdile manje uplaćeni iznos od

3.357,59 EUR i utvrdile novu glavnicu nakon provedene konverzije na dan 30.9.2015. u iznosu od 11.259,14 EUR.

19. Aneks broj 2 Ugovora o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

20. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

21. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

22. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

23. Međutim, Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele.

24. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

25. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

26. Točno je da je tužitelj kao korisnik kredita mogao odbiti konverziju koju mu je banka prethodno bila dužna ponuditi. Tužitelj ne osporava da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, dakle da mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu otpočetka bio sklopljen u valuti EUR.

27. Sklapanje Aneksa broj 2 Ugovora o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Aneksom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Aneks Ugovoru o kreditu i utvrdile manjak uplata, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

28. Kako je sud utvrdio da je ništetna spomenuta odredba Ugovora o kreditu iz točke 7 st. 3, to takvo utvrđenje ništetnosti mora ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Kako je provedenim vještačenjem po vještaku Vlasti Santo-Olda, a na koji nalaz u smislu matematičkog izračuna stranke nisu imale primjedbe, utvrđeno da je tužitelj do konverzije, ukoliko se primjeni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita (1 CHF=4,6634 HRK na dan 10.3.2006.), više uplatio 335,95 EUR sa više uplaćenim iznosima po pojedinim mjesecima kako je pobliže navedeno u izreci presude, to je sud obvezao tuženika isplatiti tužitelju navedeni iznos sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u izreci presude od dospelosti do isplate, a primjenom daljnje odredbe čl. 1115. ZOO-a koja propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i uz pripadajuću zateznu kamatu od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate je tuženik utuženi iznos primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, dakle bez valjane pravne osnove, zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa. Pri tome je za navesti da je tužitelj postavio tužbeni zahtjev u skladu sa nalazom vještaka odnosno u manjem iznosu na način kao u podnesku od 29. kolovoza 2025. Jednako tako, zbog ništetne ugovorne odredbe o naplati naknade za obradu kredita kako je ta naknada nedvojbeno tužitelju naplaćena 10.3.2006. u iznosu od 584,66 EUR, to je tuženik obavezan na plaćanje i tog iznosa.

28.1. Kraj činjenice da se tuženik protivio povlačenju dijela tužbenog zahtjeva, a sud je utvrdio da je tužitelj s osnova promjene tečaja, razlike stvarne i konvertirane glavnice i plaćene ulazne naknade, tražio isplatu iznosa od 3.584,66 EUR, dok tužbenim zahtjevom iz podneska od 29.8.2025. temeljem istih osnova traži iznos od 3.593,92 EUR, to nije povučen tužbeni zahtjev u njegovoj ukupnosti, već je preinačen, a koju preinaku je sud dopustio jer se radi o tzv. nepravoj preinaci. Naime, nepravu preinaku je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, koja je moguća i dopuštena prema člancima 190. i 191. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – nastavno: ZPP), pri čemu zastara

zahtjeva za naknadu štete po toj osnovi se prekida već podnošenjem tužbe u postupku, a ne u trenutku preinake tužbe povećanjem postojećeg zahtjeva.

28.2. Međutim, tužba je preinačena podneskom od 29.8.2025. u dijelu gdje tužitelj traži isplatu negativne tečajne razlike od 240,86 EUR i povrat naknade za moratorij iz Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu od 1.5.2013., u iznosu od 502,47 EUR. Naime, iz podnijete tužbe jasno proizlazi da se visina tužbenog zahtjeva odnosi na preplatu kreditnih obveza s osnova promjene tečaja, razlike stvarne i konvertirane glavnice i plaćene ulazne naknade. Prema tome, tek u navedenom podnesku 2025. tužitelj postavljenim tužbenim zahtjevom traži isplatu negativnih tečajnih razlika i naplaćene naknade za moratorij. Točno je da je odredbom čl. 190. st. 1. ZPP-a propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, a isto tako da se nedopuštanjem preinake tužbe tužitelju nameće ograničenje prava na pristup sudu, ali to samo u situaciji kada tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe ne raspolaže svim odlučnim činjenicama potrebnim za postavljanje konačnog tužbenog zahtjeva, što u konkretnom slučaju tužitelj niti ne spominje u tužbi, već tek nakon zaključenja prethodnog postupka. Legitimni cilj zabrane preinake tužbe nakon zaključenja prethodnog postupka je onemogućavanje zlouporabe procesnih prava u cilju ubrzanja parničnog postupka. U konkretnom slučaju sve do podneska tužitelja 29.8.2025., tužitelj ni riječju ne spominje niti traži naknadu plaćenu za moratorij temeljem Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu niti traži negativne tečajne razlike.

29. Slijedom iznijetog, sud u cijelosti prihvaća nalaz vještaka stručnim i objektivnim i temelji odluku na nalazu vještaka, odnosno prihvaća tužbeni zahtjev koji je usklađen upravo sa nalazom vještaka.

30. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu i to P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. i Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. u pogledu ugovorene valutne klauzule uz koju je vezana glavnica švicarski franak, uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 15.6.2023., to nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe.

31. U odnosu na istaknuti prigovor radi prebijanja, pri čemu tuženik tvrdi da ima tražbinu prema tužitelju u iznosu od 240,86 EUR, dakle s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta kada je tečaj CHF bio niži u odnosu na tečaj u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, sud takav prigovor ocjenjuje neosnovanim. To iz razloga što tužitelj u konkretnom slučaju potplaćenih anuiteta nije ništa stekao bez osnove odnosno neosnovano se obogatio zbog čega tuženik nema pravo takvu tražbinu stavljati u prijeboj tražbini tužitelja.

32. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a.

33. Odluka o parničnom trošku u skladu je s odredbom čl. 154. st. 5. u svezi s čl. 155. ZPP-a, stanjem spisa i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, neovisno o tome što je dio tužbenog zahtjeva odbijen, a dio usvojen. Međutim, sukladno Direktivi EU broj 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, sud u ovakvoj parnici može odlučiti o troškovima postupka i na drugi način, ako ocijeni da bi odmjeravanje troškova postupka prema prije navedenim pravilima narušilo pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka bila prekomjeran i nerazuman teret za stranku koja svojim držanjem (potrošač) nije dala

povod za parnicu, ili je to potrebno zbog drugih važnih razloga koji se mogu pripisati tuženiku. Drugačija odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samo bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (odluka suda EU C-224/19 i C-259/19, te predmet Cindrić i Bešlić protiv Hrvatske, br. 72152/13, presuda Europskog suda za ljudska prava od 6. rujna 2016. i odluka Ustavnog suda RH broj U-III-4029/2013 od 19. prosinca 2017.), a ovaj stav izražen je i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1014/2018-2 od 20. listopada 2021. Kako je tužitelj postavio tužbeni zahtjev nakon provedenog financijskog vještačenja, uz okolnost da sam nema stručnog znanja da preliminarno postavi tužbeni zahtjev koji će biti istovjetan onome iz nalaza vještaka, to je tužitelju priznat cjelokupni parnični trošak, odnosno priznate su mu radnje u postupku koje su prema stavu suda bile potrebne za donošenje meritorne odluke, a primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23). Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe, sastava podneska od 18.10.2023., sastava podneska od 29.8.2025. i 5.5.2025. u iznosima od po 200,00 EUR, zastupanje na raspravama 23.1.2025., 20.3.2025., 21.1.2026., 24.3.2026. u iznosima od po 200,00 EUR, trošak vještačenja 400,00 EUR, zastupanje na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR, PDV 425,00 EUR ili ukupno 2.525,00 EUR. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 6.7.2023. jer isti nije bio potreban za donošenje meritorne odluke.

Varaždin, 8. svibnja 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnica tužitelja – Bojana Marčelan, odvjetnica u Varaždinu, Braće Radića 8b
- 2) Punomoćnici tuženika – OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. Zagreb, Lopašićeva 6

Broj zapisa: **9-30887-bc9a6**

Kontrolni broj: **09eb4-286bc-90dc6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.